

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ (Ματθ. 8, 5-13)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Βαλανιδούσα, στις 20/6/1999)

1. Ποῦ νά μπεῖς σπίτι μου, Χριστέ μου...

Τό σημερινό Εὐαγγέλιο μᾶς λέγει, ὅτι ὁ Χριστός εἶχε πάει στήν Καπερναούμ. Ἐκεῖ τόν βρῆκε ἕνας Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος. Ὅχι Ἑβραῖος. Θά λέγαμε σήμερα, ὄχι χριστιανός. Καί τοῦ εἶπε:

-Κύριε, ἔχω ἕναν ὑπηρέτη πού εἶναι παράλυτος, καί βασανίζεται. Δέν φτάνει πού εἶναι παράλυτος, ἀλλά καί ὀλόκληρη τήν ἡμέρα πονάει.

Σάν νά ἤθελε νά πεῖ: «Τόν βλέπω, καί σπάζει ἡ καρδιά μου, γιατί τόν πονάω. Σέ παρακαλῶ, ἔλα νά τόν θεραπεύσεις»

Ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε:

-Θάρθω, θάρθω.

Τότε ὁ Ρωμαῖος, ὁ εἰδωλολάτρης, τοῦ εἶπε:

-Κύριε, νά μήν ἔρθεις. Γιατί ἐγώ δέν εἶμαι ἄξιος νά μπεῖς στό σπίτι μου. Εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός. Ἀλλά ἀπό ἐκεῖνα πού ἄκουσα γιά Σένα τό ἔχω καταλάβει. Ἐξουσία ἔχεις, δύναμη ἔχεις. Ὅπως ἐγώ πού κάνω ἕνα νεῦμα καί οἱ ὑφιστάμενοί μου ἐκτελοῦν ἀμέσως ἐκεῖνο πού θέλω. Λέω δηλαδή στόν ἕνα: «ἔλα». Καί στόν ἄλλο: «πήγαινε». Καί ἔρχονται καί φεύγουν. Τούς λέω πάλι: «κάνετε ἐκεῖνο» καί τό κάνουν ἀμέσως. Ἡ δική μου ἐξουσία εἶναι στούς ὑφισταμένους μου. Ἡ δική Σου ἐξουσία εἶναι στόν παράλυτο. Πιστεῦω ὅμως. Κάνε ἕνα νεῦμα, πές μιά λέξη καί θά θεραπευτεῖ ὁ δοῦλος μου. Ἀλλά στό σπίτι μου δέν εἶμαι ἄξιος νά μπεῖς.

Ἄς προσέξουμε, μέ τόν φωτισμό πού μᾶς δίνει ἡ προσευχή, τήν ὥρα τῆς Λειτουργίας, γιά νά καταλάβουμε, τί λέει ὁ Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος, ὁ εἰδωλολάτρης, καί τί ὁ Χριστός.

Ὁ ἕνας δείχνει ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο, τόν δοῦλο του.

Καί ὁ Χριστός λέει: «Μπράβο! Καλά κάνεις. Ἐπειδή ἔχεις καλωσύνη. Θαρσῶ νά τόν κάνω καλά».

Ἀλλά τότε, στόν Ρωμαῖο γεννήθηκε ἕνας προβληματισμός. Ποιός προβληματισμός; Ἐκεῖνον πού πρέπει νά κάνουμε ὅλοι μας, ὅλη τήν ἡμέρα:

Τί εἶναι ὁ Θεός; Τί εἶμαι ἐγώ;

Τί καρδιά θέλει νά ἔχω ὁ Θεός; Τί καρδιά ἔχω ἐγώ;

Τί πράξεις θέλει νά κάνω συνεχῶς ἐγώ; Καί τί κάνω ἐγώ;

Ποιά μπορεῖ νά εἶναι ἡ σχέση ἑνός ἀνθρώπου μέ τόν Θεό; Ἄν ὄχι, ἐπικοινωνία πνευματική, ψυχική, ταύτιση τοῦ ἀνθρώπου κατά τόν «ἔσω ἄνθρωπο» μέ το θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Καί ψάχνοντας ὁ ἁμαρτωλός εἰδωλόατρης, ἔβλεπε ὅτι δέν ἔχει καμία σχέση μέ τόν Θεό. Καί ὅτι ἕνα σωρό ἐντολές Του, τίς εἶχε καταπατήσει καί ὅτι εἶχε μιὰ καρδιά πού δέν εἶχε τόση καλωσύνη, ὅση πρόδιδε, μόνο του, τό ἐνδιαφέρον γιά τόν δοῦλο του, ἀλλά εἶχε πολλά μελανά σημεῖα. Καί ἔχοντας εἰλικρίνεια, τοποθέτηση σωστή ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ, Τοῦ εἶπε: «Κύριε μοιάζουμε στό ὅτι ἔχομε, ἔχεις καί Ἐσύ, δύο πόδια, δύο χέρια, ἕνα κεφάλι, ἀλλά δέν σημαίνει πώς εἶμαστε ἴδιοι. Δέν ἐπιτρέπεται, Χριστέ μου, ναρθεῖς στό σπίτι μου, γιατί εἶμαι ὀλόκληρος βυθισμένος στήν ἁμαρτία»

2. Τά δύο γνωρίσματα τῆς πίστεως;

Τά λόγια τοῦ ἑκατοντάρχου εἶναι λόγια προσευχῆς. Ὅτι εἶπε ὁ ἄνθρωπος αὐτός στόν Χριστό, προσευχή ἦταν. Καί ἐμεῖς ὅταν στέκουμε στήν προσευχή μας, τί λέμε; «ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν» Ἐξομολογούμεστε τίς ἁμαρτίες μας δηλαδή μέ λίγα ἢ μέ πολλά λόγια, καί λέμε: «Κατανόησέ τες Χριστέ μου τίς ἁμαρτίες μας καί συγχώρησέ μας»

Ὅταν πηγαίνουμε νά κοινωνήσουμε, οἱ προσευχές τῆς Ἐκκλησίας, πού πρέπει νά τίς μαθαίνουμε καί νά μή τίς παραλείπουμε, λένε: «Χριστέ μου δέν εἶμαι ἄξιος νά εἰσέλθεις μέσα στόν οἶκο τῆς ψυχῆς μου, διότι ὅλος εἶναι ἔρημος. Ἀπό παντοῦ ξεφτάει. Ἐρημος καί καταπεσοῦσά ἐστι. Γιατί εἶναι χωρίς τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χωρίς τόν ἀγώνα, χωρίς εὐλάβεια. Δέν ζῶ, ὅπως ἀπαιτοῦν οἱ ἅγιες ἐντολές Σου»

Ὅταν ὁ Χριστός ἄκουσε αὐτά τά λόγια, εἶπε: «οὐδέ ἐν τῷ Ἰσραήλ τοσαύτην

πίστιν εὔρον» Θά λέγαμε σήμερα: «Οὔτε σέ χριστιανούς δέν βρῆκα τέτοια πίστη».

Ποιά εἶναι ἡ μεγάλη αὐτή πίστη, πού τήν θαύμασε ὁ Χριστός, καί μᾶς προτείνει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, νά ψάξουμε νά τήν βροῦμε;

Πρῶτα ἀπό ὅλα νά πιστεύουμε, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός καί ἔχει δύναμη θεϊκή. Καί μπορεῖ νά κάνει ὅ,τι θέλει, μέ ἓνα λόγο καί μέ ἓνα νεῦμα. Ἔχετε δεῖ ποτέ παράλυτο; Γίνεται καλά μέ νεύματα καί μέ λόγια ὁ παράλυτος; Μήπως γίνεται καλά μέ ἐγχειρήσεις καί μέ φάρμακα; Τίποτε δέν πιάνει, παρά τήν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλά ἐδῶ τί λέει ὁ ἑκατόνταρχος; «Ἐνα νεῦμα κάνε καί ὅλα διορθώνονται. Ἀκόμα καί ὁ θάνατος διορθώνεται. «Καί ἰαθήσεται ὁ παῖς μου» Καί θά γίνει καλά ὁ δοῦλος μου. Πρῶτα λοιπόν, πίστη εἶναι, νά πιστεύουμε, ὅτι δέν ὑπάρχει πράγμα ἀδύνατο γιά τόν Χριστό.

Καί τό δεύτερο, ποῖο εἶναι; «Οὐκ εἰμί ἄξιος Χριστέ μου» Δέν εἶμαι ἄξιος, ἁμαρτωλός εἶμαι. Τί θέση πρέπει νά ἔχω, ἀπέναντί Σου;

Νά ἐξομολογοῦμαι μέ εἰλικρίνεια τίς ἁμαρτίες μου. Ὅχι νά προσπαθῶ νά κρυφτῶ, οὔτε νά κάνω τόν ἔξυπνο καί τόν μάγκα. Γιατί μερικοί, ὄντας βρώμα καί δυσωδία, ἀντί νά πάρουν τήν θέση πού πῆρε ὁ ἑκατόνταρχος ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ, λένε: «Ἔ, καί τί ἔγινε πού κάνω καί καμιά ἁμαρτία; Καί τί θά κερδίσω ἅμα πάω στήν ἐκκλησία; Καί τί θά μέ ὠφελήσει νά τηρῶ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ; Δέν βαριέσαι... Ἡ ψυχή θέλει ψίχαλα καί ἡ κοιλιά κομμάτια». Νά τό μεγάλο λάθος τοῦ ἀνθρώπου!

Ἐνῶ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός φαιά οὐσία, γιά νά σκέπτεται... Τί νά σκέπτεται; Τό συμφέρον του! «Τά καλά καί συμφέροντα», ἀλλά «ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν» Γιά ὀλόκληρη τήν ζωή μας τά συμφέροντα. Ὅχι μόνο γιά τήν κοιλιά μας, οὔτε μόνο γιά τήν σάρκα μας.

Πῶς θά σκεφτοῦμε τό συμφέρον, ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μας;

Ὅταν δέν ἀφήνουμε τό μυαλό μας νά κολλάει μόνο στήν κοιλιά, μόνο στό πόδι, μόνο στό χέρι, μόνο στό αὐτί, μόνο σέ κάτι ἄλλο πού μᾶς ἀπασχολεῖ, ἀλλά ἀνοίγουμε τά μάτια, ὄχι μόνο τοῦ σώματος ἀλλά καί τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, γιά νά δοῦμε καλλίτερα τόν κόσμο, τόν Θεό, τόν ἑαυτό μας.

3. Γεύσασθε καί ἴδετε

Τό: «μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» πού

λέει τό Εὐαγγέλιο, εἶναι ἐντολή. Ἀπευθύνεται πρῶτα σέ ἐκείνους πού ἔχουν καταλάβει τί εἶναι ὁ Θεός. Καί ἔχουν ἐκτός τήν ὑποχρέωση νά τόν τηροῦν, τό καθῆκον νά ἀνοίγουν τό στόμα τους καί νά ὑπενθυμίζουν: «μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» Καλότυχοι ἐκεῖνοι, πού ἔστω καί ἂν δέν τόν δέχονται, ἐπί τοῦ παρόντος, τόν ἀκοῦνε μέ ἐνδιαφέρον καί προβληματισμό.

Γιατί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι μαχαίρι. Γιά ποῦ; Γιά τήν καρδιά!

Ἐνα μαχαίρι, ἅμα μᾶς κόψει, πονάει. Ἔτσι καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅταν ἀκούγεται κάνει τήν καρδιά νά πονάει. Ἀλλά πονάει ἡ καρδιά, ἀκούοντας τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, γιατί τότε ἀρχίζει καί ἀποκτᾶ ζωή.

Πονάει ὁ πεθαμένος ἂν τόν κόβεις; Δέν πονάει.

Ὁ ζωντανός; Αὐτός πονάει!

Ἀκοῦς τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί δέν πονᾷς; Ἀπελπιστική ἡ κατάσταση σου! Ἀρχίζεις καί πονᾷς, ψάχνεις ψάχνεσαι; Ἔγινε ἡ καλή ἀρχή. «μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα ἀρχίζει μιᾶ καινούργια δεοντολογία: «καί φυλάσσουντες αὐτόν» Ἔχεις τήν ὑποχρέωση τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, νά τόν κάνεις, τί; Κανόνα τῆς ζωῆς σου, δρόμο σου, περπάτημά σου. Νά τόν ταυτίσεις μέ τήν σκέψη σου. Νά τόν κάνεις φῶς καί ὁδηγό.

Εἶπαμε ὅτι πρῖν κοινωνήσουμε, λέμε τά λόγια τοῦ ἑκατοντάρχου.

Γιατί μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός νά κοινωνήσουμε τό σῶμα καί τό αἷμα του;

«Εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ὡστε ἐνῶ πρῖν τήν Θεία Κοινωνία εἶχαμε καί πρέπει νά ἔχουμε τήν διάθεση νά ποῦμε: «Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος νά ρθεῖς στό σπίτι μου», ἀφοῦ κοινωνήσουμε, γινόμαστε ὄχι ἀπλῶς ἕνα σπίτι καθαρό, ἀλλά ἔχουμε ἁγιοσύνη καί καθαρότητα καί δόξα ὅση ἔχει τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Τέτοια χάρη μᾶς δίνει ἡ Κοινωνία. Ἀφοῦ λοιπόν παίρνουμε τόσες δωρεές, γιατί δέν λέμε στόν ἑαυτό μας: «Ἀσχολεῖσαι μέ τόσα πράγματα ἀνούσια. Γιατί ὅμως δέν καταλαβαίνεις, ὅτι αὐτά πού λέει ἡ πίστη μας, πρέπει ἐπιτέλους νά τά δοκιμάσεις».

Ἀξίζει νά προβληματιστοῦμε: Πῶς πρέπει νά ἐτοιμαστῶ γιά νά κοινωνήσω; Γιά νά πάρω καί ἐγώ αὐτή τή χάρη; Καί ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα, Κοινωνία μέ τήν Θεία κοινωνία, νά γίνομαι πιό καθαρός. Καί νά γίνω ἄξιος νά βρεθῶ στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ;

Ὁ Χριστός ὁ πολυεύσπλαγχνος, ποτέ δέν βουλώνει τά αὐτιά του σέ καμία προσευχή. Ὅσο πιό πολύ τοῦ λές: «οὐκ εἶμι ἄξιος», «δέν εἶμαι ἄξιος νά βρισκομαι κοντά σου», τόσο περισσότερο σέ ἀκούει μέ στοργή, μέ ἀγάπη καί μέ κατανόηση.

Θά προσθέσουμε καί κάτι άκόμα, βλέποντας τό ένδιαφέρον τοῦ έκατοντάρχου γιά τόν δοῦλο του.

Ποιό εἶναι τό βάθος τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ;

Όλα νά τά σκεφτόμαστε καί ὅλα νά τά κάνουμε μέ τήν άγάπη πού μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός. Καί γιά νά τά κάνουμε ὅλα μέ άγάπη, πρέπει νά προσπαθοῦμε νά ρθοῦμε στή θέση τοῦ ἄλλου.

Καί νά μήν ὑπολογίζουμε, έγωκεντρικά τόν χρόνο μας, μήπως μᾶς λείψει ὁ περίπατος καί ἡ ξάπλα. Άλλά νά θυσιάζουμε γιά τόν πλησίον χρόνο καί νά μή μετῶμε τόν κόπο.

Τό μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου εἶναι: Δεῖτε τήν δύναμη, τήν άγαθότητα, καί τήν μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ.

Τήν δύναμη νά τήν ἔχουμε καταφυγή μας. Τήν άγαθότητά του νά τήν ἔχουμε έλπίδα μας. Καί τήν μεγαλειότητά του, τή διαφορά δηλαδή πού ἔχουμε από Αὐτόν, νά τήν ἔχουμε μέτρο μας, γιά καταλαβαίνουμε τί εἶμαστε μπροστά του. Καί νά φροντίζουμε νά διορθωνόμαστε μέ τήν μετάνοια.

Άς εἶναι ἡ προσευχή μας, ίκεσία στό Χριστό νά συγχωρήσει τίς άμαρτίες τίς δικές μας, καί τῶν δικῶν μας. Τῶν ζωντανῶν καί τῶν κεκοιμημένων. Καί νά μᾶς άξιώσει ὅλους νά βρεθοῦμε κοντά του, στή Βασιλεία του. Άμήν.-